

Sonetul lacrimii

Felix

Din ce adânc de ocne-ntunecate
Răsari în gene când te furișezi,
Și-mi arzi, când fața tristă mi-o brăzdezi,
Și inima cu falduri sfâșiate?

Dar ea mi-a spus: Aceasta-i tot ce vezi?
Nu simți, plângând, trăiri descătușate,
Și-un cer senin zâmbind cu bunătate
Când tu, privind spre el, te-nseninezi?

Așa mi-a zis, cât mai ardea în pleoape,
Dar s-a uscat, căci bolta surâdea,
Și Dumnezeu era atât de-aproape!

El simte și-nțelege cazna mea,
Și poate, mângâindu-mă, s-o-ngroape;
Uimit, am recitit: „Isus plângea!”

Simion Felix Marțian
Vulcan, 3 mai 2019